

paradis

“...jeg ved om dette menneske.....at det blev rykket bort til Paradis og hørte udsigelige ord....”

(2. Korintherbrev 12:3-4)

Et af de bibelske ord, som de fleste mennesker kender, er ordet Paradis. Det ironiske er imidlertid, at ordet ikke er med i den oprindelige hebraiske bibel og faktisk kun optræder få gange (helt præcist: tre) i det Ny Testamente.

Da man et par århundreder før Kristi fødsel ville oversætte det Gamle Testamente fra hebraisk til græsk (i den såkaldte Septuaginta-oversættelse), skulle man finde et ord for “Eden” og “Edens have”, som man læser om i 1.Mosebogs andet kapitel. Det blev ordet “paradeisos”, som kommer af et persisk ord, der betyder noget i retning af park eller have. På den måde kom Paradis til at betegne den særlige have, som Gud skabte til de første mennesker, og som er kendetegnet ved, at Gud er der; Gud vandrer i haven sammen med mennesket. Paradis er det sted, hvor Gud er.

Det er også den betydning, ordet får i det Ny Testamente. Da Jesus hænger på korset og en af de røvere, der er korsfæstet sammen med ham, omvender sig, kan Jesus sige til ham: “I dag skal du være med mig i Paradis” (Lukasevangeliet 23:43). Da Paulus fortæller om en ekstraordinær åndelig oplevelse, hvor han bliver rykket ind i himlen, kan han også tale om at være i Paradis (skriftstedet ovenfor). Paradis er der, hvor Guds nærvær er fuldstændig til stede.

Bibelen slutter, hvor den begynder - i en beskrivelse af Paradis (selv om ordet ikke bruges). I de sidste kapitler af Johannes Åbenbaring hører man om den ny himmel og den ny jord. Det centrale i beskrivelsen af den ny jord er det Ny Jerusalem, som kommer ned fra himlen. Bevægelsen i Bibelen er altså fra en have til en by, men i denne by finder man mange af de ting, som også var i Paradisets have. Man finder livets træ, man finder en flod, som bringer liv, og vigtigst af alt: man finder Guds nærvær !

(Åbenbaringen 22:1-5). Der er dog også væsentlige forskelle: Livets træ bærer frugt 12 gange årligt, mennesket er ikke alene sat over skabningen, men “skal være konger i evighedernes evigheder”, solens lys er erstattet af Gud selv og endelig er der en vigtig ting, som mangler: træet til kundskab om godt og ondt; faldets mulighed er ikke længere til stede. Alt dette taler på samme tid om en tilbagevenden til det, der var Guds første tanke med mennesket, og skabelsen af noget nyt, der er endnu smukkere og herligere end det oprindelige.

På den måde kan man sige, at Bibelen starter med Paradis og slutter med Paradis i anden potens. Det er ikke dårligt!